

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 77/2026
van 18 juni 2026
Rolnummer : 8536**

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 « betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen », gesteld door het Hof van Cassatie.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Joséphine Moerman en Pierre Nihoul, en de rechters Thierry Giet, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia en Magali Plovie, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitster Joséphine Moerman,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 9 september 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 25 september 2025, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 5 Wet Toegangsbewijzen de artikelen 38 en 127, § 1, 1°, Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 4 Bijzondere Wet Hervorming Instellingen, krachtens dewelke de Gemeenschappen exclusief bevoegd zijn voor culturele aangelegenheden ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de vennootschap naar Zwitsers recht « Viagogo GmbH », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Christoph De Preter, mr. Pieter Paepe, mr. Frederic Dopagne en mr. Romain Verhoeve, advocaten bij de balie te Brussel;

- de nv « Tele Ticket Service » en de nv « Be-At Venues », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Nathalie Jonckheere, advocate bij de balie van Antwerpen;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Valérie De Schepper, advocate bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 22 april 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Sabine de Bethune en Thierry Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

De eiseres in cassatie werd voor de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, vervolgd wegens inbreuk op artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 « betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen » (hierna : de wet van 30 juli 2013). Meer bepaald werd de eiseres in cassatie vervolgd wegens de medewerking aan het op regelmatige wijze of occasioneel doorverkopen van toegangsbewijzen tot evenementen tegen een prijs die hoger is dan de definitieve prijs van het toegangsbewijs, zoals die bij het voorstellen van de transactie werd bekendgemaakt door de verkoper. De zaak werd op 15 december 2015 aanhangig gemaakt bij de onderzoeksrechter door middel van een klacht met burgerlijkepartijstelling.

Bij vonnis van 21 april 2022 van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd de eiseres in cassatie schuldig bevonden aan de tegen haar geformuleerde tenlastelegging. De eiseres in cassatie stelde hoger beroep in tegen dat vonnis. Bij arrest van 12 september 2024 van het Hof van Beroep te Antwerpen werd de eiseres in cassatie opnieuw schuldig verklaard aan het haar ten laste gelegde feit.

Tegen dat arrest werd door de eiseres in cassatie cassatieberoep aangetekend. Zij voert aan dat artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 afbreuk doet aan de bevoegdheidsverdelende regels, namelijk aan de bevoegdheid inzake culturele aangelegenheden die exclusief aan de gemeenschappen is voorbehouden. Het is in die omstandigheden dat het Hof van Cassatie beslist om de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag aan het Hof te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eiseres in cassatie voert aan dat het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 « betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen » (hierna : de wet van 30 juli 2013), in samenhang gelezen met artikel 2, 1° en 4°, van dezelfde wet, afbreuk doet aan de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 30 juli 2013 blijkt dat de wetgever met de in het geding zijnde bepalingen de toegankelijkheid van culturele en sportieve evenementen beoogde te waarborgen door de secundaire markt voor de verkoop van tickets te reguleren. Het komt evenwel niet aan de federale overheid maar aan de gemeenschappen toe om ter zake maatregelen te treffen. Die vaststelling is niet in tegenspraak met het arrest van het Hof nr. 50/2015 van 30 april 2015 (ECLI:BE:GHCC:2015:ARR.050), waarin geen uitspraak werd gedaan over de bevoegdheidsverdeling, noch met het arrest van het Hof nr. 146/2025 van 13 november 2025 (ECLI:BE:GHCC:2025:ARR.146), waarin uitsluitend nieuwe handavingsinstrumenten werden getoetst aan de Grondwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de federale wetgever met de wet van 30 juli 2013 de consument beoogde te beschermen, dan nog kan de loutere doelstelling die met het aannemen van een norm wordt nagestreefd niet uit zichzelf bepalen of die norm binnen de bevoegdheidssfeer van de wetgever valt. Er moet immers ook rekening worden gehouden met het voorwerp en het effect van de litigieuze regeling. Het voorwerp van de in het geding zijnde bepalingen is de regeling van een culturele aangelegenheid, met name de toegankelijkheid van culturele en sportieve evenementen. De eiseres in cassatie merkt ter zake op dat de secundaire markt even nauw met het onderliggende evenement is verbonden als de primaire markt en dat het onderscheid tussen beide markten kunstmatig is. Daarentegen bevatten de in het geding zijnde bepalingen geen enkele norm die specifiek betrekking heeft op consumentenbescherming. Zij verbieden immers elke doorverkoop, los van de eventuele goede trouw van de doorverkoper en van de vraag of die doorverkoop al dan niet de belangen van de consument schaadt. Bijgevolg ligt het zwaartepunt van de in het geding zijnde bepalingen bij de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake culturele aangelegenheden en niet bij de bescherming van de consument. Voorts houden de effecten van de wet van 30 juli 2013 vooral verband met cultuurbeleid, en niet met consumentenbescherming of algemeen prijsbeleid. Zo heeft de wet van 30 juli 2013 een aanzienlijk effect gehad op de actoren in de culturele sector, in zoverre de sterke machtspositie van concertorganisatoren en de zogenaamde « oorspronkelijke verkopers » binnen het culturele landschap is bevestigd, terwijl de positie van onafhankelijke marktplaatsen is verslechterd. Daarentegen heeft de wet van 30 juli 2013 weinig tot geen effect gehad op het prijsbeleid en/of de bescherming van de consumenten, terwijl praktijken als « dynamic pricing » hebben geleid tot een verslechtering van de situatie van de consument, en concertorganisatoren zelf platforms voor doorverkoop van toegangsbewijzen opzetten.

De eiseres in cassatie voert voorts aan dat de federale bevoegdheden inzake consumentenbescherming en prijsbeleid restrictief moeten worden geïnterpreteerd. De federale wetgever is op grond van die bevoegdheden niet bevoegd om een steunmaatregel voor specifieke actoren uit de culturele sector aan te nemen, waarbij rechten worden voorbehouden aan concertorganisatoren en oorspronkelijke verkopers, die regelmatige toegangsbewijzen wel kunnen herverkopen tegen hogere prijzen dan de oorspronkelijke prijs. Voorts kan de federale wetgever op grond van de bevoegdheden inzake consumentenbescherming en prijsbeleid hoogstens woekerprijzen verbieden, doch niet elke doorverkoop waarbij een winst wordt geboekt. Evenmin vermag de federale wetgever op grond van die bevoegdheden elke ondernemingsactiviteit te verbieden die de doorverkoop van toegangsbewijzen betreft. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de in het geding zijnde bepalingen gedeeltelijk ressorteren onder de bevoegdheden van de federale wetgever, dan nog is het zwaartepunt van de regeling een culturele aangelegenheid.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de federale wetgever bevoegd was om de in het geding zijnde regeling aan te nemen, dient te worden vastgesteld dat deze zijn bevoegdheden op disproportionele wijze heeft uitgeoefend en aldus afbreuk heeft gedaan aan artikel 143, § 1, van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, ervan. De eiseres in cassatie verwijst ter zake naar het feit dat de in het geding zijnde bepalingen een marktuitsluitend effect hebben binnen de culturele en evenementensector, die tot de bevoegdheden van de gemeenschappen behoort. Aldus bezet de federale wetgever het gehele normatieve veld met betrekking tot de secundaire markt en wordt aan de gemeenschappen de ruimte ontnomen om hun eigen beleid inzake de verkoop en herverkoop van toegangsbewijzen voor evenementen vorm te geven. Voorts zijn de in het geding zijnde bepalingen op zich genomen disproportioneel, omdat ze niet geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken en verder gaan dan nodig is. De opwaartse prijstrend op de primaire markt wordt immers intact gelaten. De federale wetgever had bovendien kennis van mogelijke alternatieven en was gewaarschuwd voor de nefaste effecten indien de secundaire markt te zeer aan banden zou worden gelegd.

A.2. De verweersters in cassatie zijn van oordeel dat de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

Zij voeren aan dat de wet van 30 juli 2013 past in het kader van de exclusieve federale bevoegdheden inzake economie. Het betreft immers een regeling die een aantal onaanvaardbare handelspraktijken aan banden legt en de consument beschermt. Het Hof heeft dit reeds bevestigd bij zijn voormelde arresten nrs. 50/2015 en 146/2025.

De wet van 30 juli 2013 betreft daarentegen geen culturele aangelegenheid waarvoor de gemeenschappen bevoegd zijn. Die wet legt immers niet de primaire markt, doch wel de secundaire markt aan banden. Terwijl de primaire markt betrekking heeft op de ticketverkoper die door de organisator werd belast met de ticketverkoop, betreft de secundaire markt een afzonderlijke markt die met het onderliggende evenement geen uitstaans heeft en die zich uitsluitend bezighoudt met speculatie inzake de prijs die voor een toegangsbewijs zou worden betaald. De primaire markt, die een culturele aangelegenheid betreft, wordt niet geïmponeerd door de wet van 30 juli 2013, maar wel onrechtstreeks beschermd om een correcte marktwerking te verzekeren. Het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 betreft evenmin een prijsregeling voor culturele en sportevenementen. Die bepaling regelt

immers niet de oorspronkelijke prijs van het toegangsbewijs, die de concertorganisator volledig vrij kan bepalen, doch tracht louter de secundaire markt aan banden te leggen met het oog op een goede marktwerking. Minstens dient overeenkomstig de zwaartepuntleer te worden vastgesteld dat het zwaartepunt van de wet van 30 juli 2013 bij de federale bevoegdheid inzake economie ligt.

A.3.1. De Ministerraad verzoekt het Hof om de prejudiciële vraag ontkennend te beantwoorden.

De Ministerraad is van oordeel dat de wet van 30 juli 2013 uitsluitend tot doel heeft de belangen van de consument te beschermen, en aldus ressorteert onder de federale bevoegdheid om algemene regels vast te stellen inzake de bescherming van de consument. Zulks werd reeds door het Hof bevestigd bij zijn voormelde arresten nrs. 50/2015 en 146/2025. Dat blijkt ook uit de adviezen van de afdeling wetgeving van de Raad van State over de besluiten ter uitvoering van de wet van 30 juli 2013, waarin geen bevoegdheidsbezwaren werden geformuleerd.

De wet van 30 juli 2013 regelt niet de inhoud, de duur of de aard van de evenementen en heeft evenmin betrekking op cultuur in het algemeen. Voorts betreft het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 geen prijsregulering voor aangelegenheden die onder de bevoegdheden van de gewesten en de gemeenschappen vallen, doch wel maatregelen ter bescherming van de gebruiker van de secundaire evenementenmarkt. Indien de zwaartepuntleer zou moeten worden toegepast, ligt het zwaartepunt bij consumentenbescherming.

A.3.2. In zijn memorie van antwoord voegt de Ministerraad daaraan toe dat de eiseres in cassatie de draagwijdte van de prejudiciële vraag niet vermag te wijzigen. De prejudiciële vraag heeft uitsluitend betrekking op artikel 5 van de wet van 30 juli 2013, en niet op artikel 2, 1° en 4°, van diezelfde wet.

Voorts voert de eiseres in cassatie ten onrechte aan dat het de oorspronkelijke verkoper zou zijn toegestaan om zijn eigen toegangsbewijzen door te verkopen. Gelet op de definities van « oorspronkelijke verkoop » en « oorspronkelijke verkoper » in artikel 2, 2° en 3°, van de wet van 30 juli 2013, is hij in dat geval geen « oorspronkelijke verkoper » meer.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de beperking van de doorverkoop van toegangsbewijzen tot evenementen, zoals bepaald in artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 « betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen » (hierna : de wet van 30 juli 2013).

B.2.1. De wet van 30 juli 2013 strekt ertoe de toegankelijkheid van culturele en sportieve evenementen te waarborgen.

B.2.2. Om het vooropgestelde doel te bereiken, heeft de wetgever de doorverkoop van toegangsbewijzen aan banden gelegd. Onder doorverkoop wordt verstaan « elke verkoop en elk aanbod tot verkoop van een toegangsbewijs, die niet uitgaan van de oorspronkelijke verkoper » (artikel 2, 4°).

Een toegangsbewijs in de zin van de wet is een « document, bericht of code, ongeacht de vorm of de drager ervan, dat het bewijs vormt van het verkrijgen bij de producent, de

organisator, de eigenaar van de exploitatierechten of enige andere geaccrediteerde verkoper, van het recht om een cultureel, sportief of commercieel evenement of live voorstelling bij te wonen » (artikel 2, 1°).

De oorspronkelijke verkoop is de « eerste opdemarctbrenging, tegen betaling, van toegangsbewijzen door een van de in 1° bedoelde personen » (artikel 2, 2°).

De oorspronkelijke verkoper is « iedere natuurlijke of rechtspersoon die een oorspronkelijke verkoop tot stand brengt » (artikel 2, 3°).

De definitieve prijs is de door de consument totaal te betalen prijs, waaronder is begrepen : de belasting over de toegevoegde waarde, alle overige taksen en de kosten van alle diensten die door de consument verplicht moeten worden bijbetaald (artikel 2, 6°). Die definitieve prijs wordt door de oorspronkelijke verkoper bekendgemaakt bij het voorstellen van de transactie en wordt op het toegangsbewijs vermeld op een ondubbelzinnige manier en in een duidelijk leesbaar lettertype (artikel 4, § 1).

B.2.3. Het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 bepaalt :

« § 1. De regelmatige doorverkoop is verboden.

De voorstelling met het oog op regelmatige doorverkoop en de verstrekking van middelen die worden aangewend voor een regelmatige doorverkoop, zijn verboden.

§ 2. De occasionele doorverkoop tegen een prijs die hoger is dan de prijs bepaald in artikel 4, § 1, is verboden.

De voorstelling met het oog op occasionele doorverkoop en de verstrekking van middelen die worden aangewend voor een occasionele doorverkoop, zijn eveneens verboden indien het gaat om een doorverkoop tegen een prijs die hoger is dan de prijs bepaald in artikel 4, § 1.

§ 3. De doorverkoop voor de start van de oorspronkelijke verkoop is verboden.

De voorstelling met het oog op doorverkoop en de verstrekking van middelen die worden aangewend voor een doorverkoop, zijn eveneens verboden voor de start van de oorspronkelijke verkoop.

§ 4. De verkoop van een bevoorrecht toegangsbewijs, alsook van een promotioneel toegangsbewijs, waarvoor er geen oorspronkelijke verkoop is geweest, is verboden.

De voorstelling met het oog op doorverkoop en de verstrekking van middelen die worden aangewend voor een doorverkoop, zijn eveneens verboden voor de verkoop van een bevoorrecht toegangsbewijs, alsook van een promotioneel toegangsbewijs, waarvoor er geen oorspronkelijke verkoop is geweest ».

B.3.1. Het verwijzende rechtscollege wenst van het Hof te vernemen of die bepaling bestaanbaar is met de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna : de bijzondere wet van 8 augustus 1980), krachtens welke de gemeenschappen bevoegd zijn voor culturele aangelegenheden.

B.3.2. In haar memories verzoekt de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege het Hof om het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 in samenhang te lezen met het voormelde artikel 2, 1° en 4°, van dezelfde wet. Voorts voert zij eveneens de schending aan van het in artikel 143, § 1, van de Grondwet bedoelde beginsel van federale loyaliteit.

B.3.3. De partijen voor het Hof vermogen de draagwijdte van een prejudiciële vraag niet te wijzigen of uit te breiden, zodat het onderzoek van de vraag niet kan worden uitgebreid tot artikel 2, 1° en 4°, van de wet van 30 juli 2013, noch tot de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met het in artikel 143, § 1, van de Grondwet bedoelde beginsel van federale loyaliteit. Het komt immers alleen aan het verwijzende rechtscollege toe te oordelen welke prejudiciële vragen aan het Hof dienen te worden gesteld en daarbij de omvang van de saisine te bepalen.

Zowel de door de partijen aangevoerde grieven als de motivering van de verwijzingsbeslissing kunnen evenwel ertoe leiden dat, om de in de prejudiciële vraag beoogde bepaling te onderzoeken, rekening wordt gehouden met andere bepalingen.

B.4.1. Artikel 38 van de Grondwet bepaalt :

« Elke gemeenschap heeft de bevoegdheden welke haar door de Grondwet of door de wetten aangenomen krachtens deze laatste, worden toegekend ».

Artikel 127, § 1, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de Grondwet bepaalt :

« De Parlementen van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap regelen, elk voor zich, bij decreet :

1° de culturele aangelegenheden;

[...]

Een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid, stelt de in 1° vermelde culturele aangelegenheden, [...] vast ».

B.4.2. Artikel 4, 3°, 9° en 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt :

« De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 127, § 1, [eerste lid,] 1°, van de Grondwet zijn :

[...]

3° De schone kunsten;

[...]

9° De lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens;

10° De vrijetijdsbesteding;

[...] ».

B.5.1. Volgens de indieners van het wetsvoorstel dat tot de wet van 30 juli 2013 heeft geleid, moeten culturele en sportieve evenementen « voor het grootst mogelijk aantal consumenten toegankelijk zijn. Het grote publiek moet toegang krijgen tot deze evenementen aan marktconforme voorwaarden. Anders gezegd, zij moeten de kans krijgen om aan normale prijzen van deze diensten gebruik te maken » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0656/001, p. 3).

Het wetsvoorstel « is een gevolg van de kunstmatige ticketschaarste, die voor bepaalde evenementen wordt geschapen » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-0656/005, p. 6). De indieners van het voorstel schetsen de wijze waarop die schaarste tot stand komt :

« De secundaire verkoop van toegangsbewijzen tegen uitzonderlijk hoge prijzen, en in het bijzonder de secundaire handel via het internet, zorgen ervoor dat een nieuwe vorm van schaarste ontstaat. Dergelijke secundaire handelaars kopen via stromannen massaal toegangsbewijzen op bij de officiële verkopers en verkopen deze vrijwel onmiddellijk (en in sommige gevallen reeds voor het ogenblik waarop zij de toegangsbewijzen zelf verwerven) via

een secundair circuit aan een prijs die vaak 6 tot 7 maal de prijs uitmaakt van de oorspronkelijke prijs » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0656/001, p. 3).

De in het geding zijnde bepaling vloeit derhalve voort uit de vaststelling dat de secundaire markt voor concerttickets gemanipuleerd wordt en bijgevolg niet werkt :

«Zo bijvoorbeeld worden op sommige websites tickets aangeboden voor de voetbalwedstrijd tussen België en Servië tegen een prijs van 1 000 euro. Dit is onacceptabel : van belang is de toegankelijkheid garanderen, niet de speculatie » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-0656/005, p. 4).

B.5.2. De in het geding zijnde bepaling strekt in essentie ertoe de uitwassen van de vrije marktwerking op de zogenaamde secundaire markt tegen te gaan.

Die secundaire markt ontstaat wanneer de prijs die de oorspronkelijke verkoper voor het toegangsbewijs aanreken, beduidend lager ligt dan de prijs die door de vrije marktwerking, met andere woorden door het zuivere spel van vraag en aanbod, wordt bepaald. Hoe groter het verschil is tussen beide prijzen, hoe meer aantrekkingskracht de secundaire markt zal uitoefenen en hoe groter de winst zal zijn die de doorverkoper van het toegangsbewijs zal kunnen opstrijken.

De vrije marktwerking levert in de regel geen probleem op wanneer de oorspronkelijke verkoper de vraag verkeerd heeft ingeschat. Dat is echter doorgaans niet het geval voor de culturele en sportieve evenementen die in de wet van 30 juli 2013 zijn bedoeld. In de meeste gevallen heeft de verkoper van het toegangsbewijs vrijwillig een lagere prijs bepaald dan de geschatte marktprijs, met als doel de aankoop ervan voor een zo ruim mogelijk aantal consumenten toegankelijk te maken.

In dergelijke omstandigheden, wanneer de oorspronkelijke verkoper door de democratisering van de verkoopprijs van toegangsbewijzen zelf de vrije marktwerking corrigeert, behoort het tot de opdracht van de overheid om ervoor te zorgen dat de ethische bekommernis van de oorspronkelijke verkoper niet door een zuiver economische afweging terzijde wordt geschoven op de zogenaamde secundaire markt.

B.5.3. De in het geding zijnde bepaling, die de doorverkoop van toegangsbewijzen tot evenementen beperkt, strekt aldus ertoe de consumenten te beschermen en valt bijgevolg onder

de bevoegdheid van de federale overheid om algemene regels vast te stellen inzake de bescherming van de consument krachtens artikel 6, § 1, VI, vierde lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Op grond van die bepaling vermag de federale wetgever niet alleen te voorzien in de bescherming van de consument op algemene wijze, doch ook op specifieke wijze, met betrekking tot de toegang tot culturele evenementen in het bijzonder, onverminderd de mogelijkheid van de gemeenschappen om die aangelegenheid, met inachtneming van de voormelde economische aspecten, aan bijkomende kwalitatieve voorwaarden te onderwerpen op grond van hun bevoegdheid inzake culturele aangelegenheden.

De federale wetgever reglementeert met de in het geding zijnde bepaling niet de prijzen in een gemeenschapsaangelegenheid en verbiedt evenmin een specifieke commerciële activiteit. Aldus moet worden vastgesteld dat de in het geding zijnde bepaling weliswaar in een principieel verbod voorziet om toegangsbewijzen door te verkopen, maar tegelijk een uitzondering op dat verbod bepaalt. De in het geding zijnde bepaling maakt een onderscheid tussen de regelmatige doorverkoop, die zonder meer verboden is, en de occasionele doorverkoop, die slechts verboden is in zoverre het toegangsbewijs wordt aangeboden tegen een prijs die hoger is dan de oorspronkelijke prijs. De wetgever heeft immers rekening willen houden met « de consument die wegens onvoorziene omstandigheden een gebeurtenis niet kan bijwonen, want hij mag zijn ticket doorverkopen » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-0656/005, p. 6). De betrokken ondernemingen mogen tevens de middelen verstrekken om de voormelde occasionele doorverkoop mogelijk te maken.

B.6. Het in het geding zijnde artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 is bestaanbaar met de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 5 van de wet van 30 juli 2013 « betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen » schendt niet de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 18 juni 2026.

De griffier,

De voorzitter,

Frank Meersschaut

Joséphine Moerman